

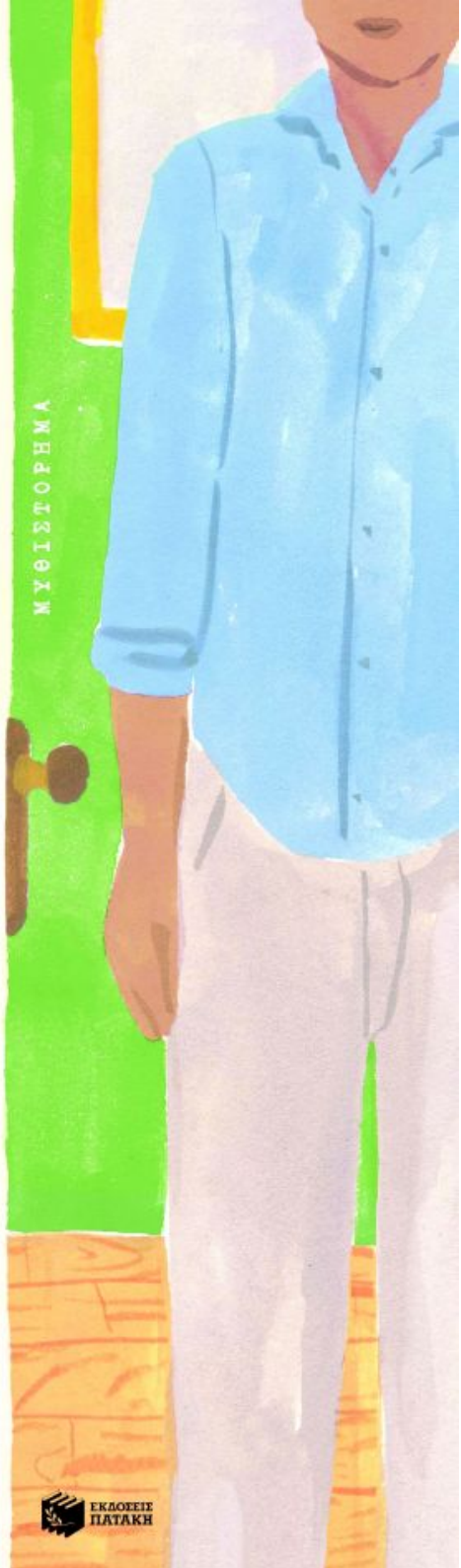

«Η νέα Jojo Moyes».
Cosmopolitan, UK

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΕΙΡΗΝΗ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ

ΜΠΕΘ Ο' ΛΙΡΥ • ΟΙ ΣΥΓΓΑΤΟΛΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΕΚΑΣΤΗ
ΠΑΤΑΚΗ

ΜΠΕΘ Ο'ΛΙΡΥ

Οι συγκάτοικοι

Μυθιστόρημα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Ειρήνη Αποστολάκη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 494

Μπεθ Ο' Λίρυ, *Οι συγκάτοικοι*

Beth O'Leary, *The Flatshare*

Μετάφραση: Ειρήνη Αποστολάκη

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Copyright © Beth O'Leary Ltd, 2019

All rights reserved

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2018

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις

Quercus, Λονδίνο, 2019

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Ιούλιος 2020

KET B820 ΚΕΠ 495/20

ISBN 978-960-16-8659-2

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στον Σαμ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Τίφφου

Ας συμφωνήσουμε στο εξής: η απόγνωση μας κάνει όλους πιο καλόβολουσ.

Σαφώς και υπάρχουν θετικά στοιχεία σε αυτό το διαμέρισμα: ο μουχλιασμένος τοίχος θα αρχίσει να ξεφλουδίζει αργά ή γρήγορα. Το βρομερό και τρισάθλιο στρώμα μπορεί να αντικατασταθεί χωρίς μεγάλο κόστος. Και όσο να πεις, η μούχλα που αναπτύσσεται όλο και περισσότερο πίσω από τη λεκάνη της τουαλέτας προσδίδει έναν αέρα φρεσκάδας και εξοχής στον χώρο.

Η Γκέρτυ και ο Μο ωστόσο, που δε βρίσκονται σε απόγνωση, δυσκολεύονται να δουν οτιδήποτε θετικό. Κοιτάζουν γύρω τους έντρομοι.

«Αδύνατον να επιβιώσει άνθρωπος εδώ μέσα».

Η Γκέρτυ στέκεται πάνω στις ψηλοτάκουνες μπότες της ακίνητη, σφιγμένη και με τα πόδια ενωμένα, σε ένδειξη διαμαρτυρίας που η παρουσία της κρίνεται απαραίτητη σε μια τέτοια εφιαλτική συγκυρία. Ο καλοφτιαγμένος χαμηλός κότσος στα μαλλιά της είναι καλά στερεωμένος μετσιμπιδάκια, έτσι ώστε –σε λίγο, στο δικαστήριο– να φορέσει με μια κίνηση την περούκα. Θα μπορούσα να βάλω τα γέλια με το ύφος της, αν δεν παιζόταν η ζωή μου αυτή τη στιγμή.

«Θα βρεις σίγουρα καλύτερο σπίτι με τα ίδια χρήματα»

λέει με αγωνιώδη φωνή ο Μο, που πετάγεται ξαφνικά, αφού έχει μόλις ελέγξει τον καυστήρα. Είναι πιο ατημέλητος απ' ό,τι συνήθως, και ο ιστός αράχνης που έχει κολλήσει στα μούσια του συμβάλλει σε αυτό. «Αυτό το διαμέρισμα είναι χειρότερο ακόμα και από εκείνο που είδαμε χθες το βράδυ».

Αναζητώ με το βλέμμα τον μεσίτη. Ευτυχώς στέκεται αρκετά μακριά ώστε να μη μας ακούει, καπνίζει στο «μπαλκόνι» (ποιο μπαλκόνι... στην ετοιμόρροπη στέγη του γειτονικού γκαράζ, που δε νομίζω ότι είναι και για πολλά πολλά βάρη).

«Εγώ αρνούμαι να δω άλλες ποντικότρυπες» λέει η Γκέρτυ, κοιτάζοντας εκνευρισμένη το ρολόι της. Είναι οκτώ, και πρέπει να βρίσκεται στο δικαστήριο του Σαουθγουόρκ Κράουν στις εννιά. «Δεν μπορεί! Σίγουρα θα υπάρχει κάποια εναλλακτική της προκοπής».

«Γιατί δε μένει μαζί μας;» προτείνει ο Μο, για περίπου πέμπτη φορά από το Σάββατο μέχρι τώρα.

«Ειλικρινά, μπορείς να το σταματήσεις αυτό;» πετάγεται εκνευρισμένη η Γκέρτυ. «Κάτι τέτοιο δε θα ήταν οριστική λύση. Επίσης, για να χωρέσει στο δικό μας σπίτι, ο μόνος τρόπος είναι να κοιμάται κυριολεκτικά όρθια». Το βλέμμα της είναι γεμάτο απόγνωση: «Κι εσύ δεν μπορούσες να είσαι πιο κοντή; Θα σε χώναμε κάτω από το τραπέζι αν ήσουν λιγότερο από ένα ογδόντα».

Τους κοιτάζω απολογητικά. Στ' αλήθεια προτιμώ να μείνω εδώ από το να κοιμάμαι στο πάτωμα του μικροσκοπικού πανάκριβου διαμερίσματος που νοίκιασαν πρόσφατα. Δεν είχαν συγκατοικήσει ξανά στο παρελθόν, ούτε όταν ήμασταν ακόμα φοιτητές. Πολύ φοβάμαι ότι αυτή η συνύπαρξη θα σημάνει το τέλος της φιλίας τους. Ο Μο είναι ακατάστατος και αφηρημένος, με μια τρομερή ικανότητα

να καταλαμβάνει πολύ περισσότερο χώρο απ' όσον του αναλογεί. Η Γκέρτυ, από την άλλη, ζει εδώ και τρία χρόνια σε ένα αφύσικα καθαρό διαμέρισμα, τόσο τέλειο που θυμίζει περισσότερο εικόνα φτιαγμένη σε υπολογιστή παρά αληθινό σπίτι που κατοικείται από αληθινό άνθρωπο. Δεν το χωράει το μυαλό μου ότι αυτοί οι δύο μπορούν να συνυπάρξουν χωρίς να γκρεμιστεί το δυτικό Λονδίνο.

Αν πρόκειται να κοιμάμαι στα πατώματα ξένων σπιτιών, καλύτερα να γυρίσω στον Τζάστιν. Και εφόσον από τις έντεκα το βράδυ της περασμένης Πέμπτης έχω επισήμως αποφασίσει ότι δε θα μπορούσα να επιτρέψω στον εαυτό μου κάτι τέτοιο, πρέπει να προχωρήσω και να δεσμευτώ σε κάτι καινούριο, γυρίζοντας την πλάτη στο παρελθόν.

Ο Μο βουλιάζει στον βρομερό δερμάτινο καναπέ, κρατώντας το πρόσωπό του σκεπτικός. «Τίφφου, θα μπορούσα να σου δανείσω εγώ κάποια χρήματα».

«Δε θέλω» απαντάω κοφτά, ίσως πιο αυστηρά απ' ό,τι θα ήθελα. «Άκου, πρέπει οπωσδήποτε να λύσω αυτό το ζήτημα μέσα στη βδομάδα. Αν δε μείνω εδώ, η μόνη εναλλακτική που έχω είναι η συγκατοίκηση».

«Εννοείς η συγκατοίκηση» λέει η Γκέρτυ. «Θα μπορούσα ωστόσο να μάθω γιατί πρέπει αυτό να αποφασιστεί τώρα; Όχι πως δε με χαροποιεί η απόφασή σου για ένα νέο ξεκίνημα. Θυμάμαι πολύ καλά την εικόνα που έχω από σένα στο σπίτι εκείνου του... τέλος πάντων, εκείνου που καθόσουν και περίμενες καρτερικά να βρει χρόνο να ασχοληθεί μαζί σου».

Την κοιτάζω κάπως έκπληκτη. Όχι γιατί νιώθω την επιθετικότητά της απέναντι σ' εκείνον – ο Μο και η Γκέρτυ ποτέ δε συμπάθησαν τον Τζάστιν, και ξέρω πως δεν αντέχουν την ιδέα ότι εξακολουθώ να μένω στο σπίτι του, ενώ ο ίδιος λείπει διαρκώς. Με ταραάζει, ωστόσο, να ακούω την

Γκέρτυ να το λέει ευθέως. Μετά τον άγριο καβγά στον οποίο κατέληξε το τελευταίο δείπνο συμφιλίωσης με τους τέσσερίς μας υποσχέθηκα στον εαυτό μου να μην ξαναμιλήσω στην Γκέρτυ και τον Μο για εκείνον. Όμως πρώτα βγαίνει η ψυχή και μετά το χούι. Έτσι, ακόμα και τώρα μας είναι δύσκολο να μην αναφερθούμε σ' εκείνον.

«Και γιατί πρέπει να είναι τόσο φτηνό;» συνεχίζει η Γκέρτυ, αγνοώντας το προειδοποιητικό βλέμμα μου. «Ξέρω ότι δε βγάζεις πολλά, αλλά πραγματικά, Τίφφου, με τετρακόσιες λίρες τον μήνα δε βρίσκεις τίποτα στο Λονδίνο. Το έχεις σκεφτεί αυτό;»

Ξεροκαταπίνω και νιώθω το έντονο βλέμμα του Μο πάνω μου. Αυτό είναι το πρόβλημα με το να έχεις φίλο ψυχοθεραπευτή: βρίσκεσαι συχνά στον ίδιο χώρο με κάποιον που, χρησιμοποιώντας τις υπερδυνάμεις του, διαβάσει τις σκέψεις σου. «Τιφ;» μου λέει γλυκά.

Νομίζω ότι ήρθε η ώρα να τους το δείξω. Δεν πάει άλλο. Γρήγορα και χωρίς προλόγους – αυτός είναι, άλλωστε, ο καλύτερος τρόπος. Σαν αφαίρεση του γύψου από ασθενή, σαν βουτιά στα παγωμένα νερά, ή όπως τη στιγμή που παραδέχεσαι στη μαμά ότι εσύ έσπασες το αγαπημένο της βάζο.

Πιάνω το κινητό μου και μπαίνω κατευθείαν στα μηνύματά μου στο facebook.

Τίφφου,

είμαι τρομερά απογοητευμένος από τον τρόπο με τον οποίο αντέδρασες χθες το βράδυ. Ήσουν στ' αλήθεια απαράδεκτη. Αυτό είναι το σπίτι μου, Τίφφου – μπορώ να έρχομαι όποτε θέλω, με όποιον θέλω.

Θα περίμενα να είσαι τουλάχιστον ευγνώμων που σου επέτρεψα να εξακολουθήσεις να μένεις.

Ξέρω ότι ο χωρισμός μας σου κόστισε και ξέρω ότι δεν είσαι έτοιμη να φύγεις. Αν όμως νομίζεις πως σου δίνεται το δικαίωμα να θέτεις δικούς σου κανόνες, τότε καλύτερα να με αποζημιώσεις για τους τελευταίους τρεις μήνες ενοικίου. Και, οπωσδήποτε, θα χρειαστεί να πληρώνεις ολόκληρο το ενοίκιο στη συνέχεια. Η Πατρίτσια λέει ότι με εκμεταλλεύεσαι ζώντας στο σπίτι μου σχεδόν δωρεάν και, παρόλο που εγώ πάντα σε υπερασπίζομαι απέναντί της, μετά τα χθεσινά έχω αρχίσει να πιστεύω ότι έχει δίκιο.

Τζάστιν xx

Το στομάχι μου σφίγγεται καθώς διαβάζω το με εκμεταλλεύεσαι, γιατί ποτέ δεν είχα τέτοια πρόθεση. Απλώς δεν είχα καταλάβει ότι αυτή τη φορά το εννοούσε όταν έφυγε.

Ο Μο το διαβάζει πρώτος. «Εμφανίστηκε πάλι την Πέμπτη; Με την Πατρίτσια;»

Στρέφω το βλέμμα μου αλλού. «Εδώ που τα λέμε, έχει κάποιο δίκιο. Ήταν πολύ ευγενικό εκ μέρους του να με αφήσει να μείνω εκεί μετά τον χωρισμό».

«Ενδιαφέρουσα προσέγγιση» λέει η Γκέρτυ ειρωνικά. «Εγώ, πάλι, είμαι βέβαιη ότι του αρέσει να σε κρατάει εκεί, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο».

Η Γκέρτυ με το ύφος της το κάνει να ακούγεται παράλογο, όμως όσο το σκέφτομαι βγάζει νόημα. Εξακολουθώντας να μένω στο σπίτι του Τζάστιν, έχω την ψευδαίσθηση ότι τίποτα δεν έχει τελειώσει ακόμα. Όλες τις φορές που έφυγε στο παρελθόν, απλώς επέστρεφε μετά από λίγο. Όμως τα πράγματα φάνηκε να αλλάζουν από την Πέμπτη που γνώρισα την Πατρίτσια. Την τρομερά γοητευτική και –γιατί να μην το παραδεχτούμε– αξιαγάπητη γυναίκα, για

χάρη της οποίας με εγκατέλειψε ο Τζάστιν. Ποτέ πριν δεν είχε υπάρξει άλλη γυναίκα.

Ο Μο σφίγγει τρυφερά το χέρι μου. Η Γκέρτυ πιάνει το άλλο. Στεκόμαστε για λίγο ακίνητοι, έχοντας εντελώς ξεχάσει τον μεσίτη, που εξακολουθεί να καπνίζει έξω από το παράθυρο. Εγώ είμαι έτοιμη να μπήξω τα κλάματα και νιώθω ένα παχύ δάκρυ να κυλάει.

«Λοιπόν, ας τελειώνουμε» λέω ζωηρά, τραβώντας τα χέρια μου και σκουπίζοντας τα μάτια μου. «Η μετακόμιση πρέπει να γίνει άμεσα. Ακόμα κι αν ήθελα να μείνω στου Τζάστιν, διακινδυνεύοντας να μου κουβαλήσει ξανά την Πατρίτσια, δεν μπορώ να πληρώσω το ενοίκιο που εκείνος μου ζητάει. Βάλε και τα λεφτά που ήδη του χρωστάω... Όχι, με τίποτα. Επίσης, δε θέλω να δανειστώ από κανέναν, έχει καταντήσει αηδία να μην μπορώ να αντεπεξέρχομαι μόνη μου στις υποχρεώσεις μου, παιδιά. Οπότε, δύο είναι οι λύσεις: ή εδώ ή συγκατοίκηση».

Ο Μο κοιτάζει την Γκέρτυ. Εκείνη κλείνει τα μάτια της για να μην εκραγεί.

«Το μόνο βέβαιο είναι ότι δεν μπορείς να ζήσεις εδώ». Ανοίγει τα μάτια της και τείνει το χέρι της προς το μέρος μου. «Δείξε μου πάλι την αγγελία».

Της δίνω το κινητό μου, κλείνει το μήνυμα του Τζάστιν και πηγαίνει στην αγγελία για αναζήτηση συγκατοίκου:

Δωμάτιο με διπλό κρεβάτι στο Στόκγουελ, ενοίκιο 350 λίρες τον μήνα, συμπεριλαμβανομένων των λογαριασμών. Άμεσα διαθέσιμο, για έξι μήνες τουλάχιστον.

Διαμέρισμα για συγκατοίκηση με άτομο που εργάζεται ως νοσηλευτικό προσωπικό σε μονάδα παρηγορητικής φροντίδας. Εργάζεται αποκλειστι-

κά βραδινά ωράρια και απουσιάζει τα Σαββατοκύριακα. Βρίσκεται στο διαμέρισμα μεταξύ 9 π.μ. και 6 μ.μ., από Δευτέρα έως Παρασκευή. Το σπίτι είναι στη διάθεσή σας όλο τον υπόλοιπο χρόνο! Ιδανικό για κάποιον που εργάζεται 9 π.μ. - 5 μ.μ.

*Για ραντεβού επικοινωνήστε με κ. Α. Τούμεϋ
– βλ. στοιχεία παρακάτω.*

«Δεν είναι απλώς συγκατοίκηση, δε θα μοιραστείς μόνο το σπίτι, Τίφφυ. Θα πρέπει να μοιράζεσαι το κρεβάτι. Και αυτό είναι πολύ παράξενο» λέει ανήσυχα ο Μο.

«Και πού ξέρουμε αν πρόκειται για άντρα ή γυναίκα;» αναρωτιέται η Γκέρτυ.

Έχω έτοιμη απάντηση γι' αυτό. «Δεν έχει σημασία» λέω ψύχραιμα. «Αφού δε θα βρισκόμαστε στο κρεβάτι τις ίδιες ώρες, ούτε καν στο σπίτι δηλαδή».

Είναι μάλλον δυσάρεστο ότι αυτή η δικαιολογία δε διαφέρει από τα όσα ισχυρίζομαι ώστε να εξακολουθώ να παραμένω στο σπίτι του Τζάστιν εδώ και τόσο καιρό...

«Μα με τον Τζάστιν κοιμόσασταν μαζί, Τίφφανυ!» λέει η Γκέρτυ. «Όλοι ξέρουν ότι ο πρώτος και κύριος κανόνας της συγκατοίκησης είναι να μην κοιμάσαι με τον συγκατοικό σου».

«Δεν έχει σχέση ο κανόνας με την περίπτωση μας τώρα, όμως» απαντάω σαρκαστικά. «Βλέπεις, Γκέρτυ, μερικές φορές... το κοιμόμαστε μαζί είναι απλώς—»

Η Γκέρτυ με κοιτάζει αυστηρά

«Ναι, Τίφφανυ, ευχαριστώ για την πληροφορία».

Ο Μο γελάει ειρωνικά, όμως το άγριο βλέμμα της Γκέρτυ του κόβει το γέλιο μαχαίρι. «Εγώ πάντως θα έλεγα ότι ο πρώτος κανόνας της συγκατοίκησης είναι η συμβατότητα με τον συγκατοικό» λέει, ανταποδίδοντας σατανικά το

άγριο βλέμμα σ' εμένα. «Ίδίως κάτω από αυτές τις συνθήκες».

«Μα εννοείται ότι θα συναντήσω αυτή την κυρία τάδε προηγουμένως! Αν δεν τα βρούμε, δε θα το κάνω».

Ο Μο με ακουμπάει τρυφερά στον ώμο και αυτόματα νιώθω ότι με επιβραβεύει σιωπηλά που κατάφερα να φέρω εις πέρας μια δύσκολη για τα δεδομένα μου συζήτηση.

«Εντάξει λοιπόν» λέει η Γκέρτυ. «Εντάξει. Χίλιες φορές καλύτερη η οποιαδήποτε συγκατοίκηση από αυτό εδώ το αίσχος». Προχωράει προς την έξοδο. Ένα βήμα πριν φτάσει στο κατώφλι, γυρίζει και λέει, απευθυνόμενη στον μεσίτη που βρίσκεται ακόμα έξω. «Εσείς, να ξέρετε, είστε ένα κακό σπυρί για την κοινωνία!»

Εκείνος την κοιτάζει ανέκφραστος καθώς η Γκέρτυ φεύγει, κλείνοντας με δύναμη την πόρτα πίσω της. Πέφτει σιωπή

Ο μεσίτης σβήνει το τσιγάρο του. «Λοιπόν; Ενδιαφέρεστε;» με ρωτάει.

Με το που φτάνω στο γραφείο, βυθίζομαι στην καρέκλα και πιάνω δουλειά. Το γραφείο μου είναι ό,τι πιο κοντινό σε σπίτι για μένα αυτή τη στιγμή. Ένα χάος από διάσπαρτα αντικείμενα –που παραήταν βαριά για να τα μεταφέρω με το λεωφορείο– και γλάστρες τοποθετημένες με τρόπο ώστε να βλέπω ποιος έρχεται προς το μέρος μου, χωρίς όμως να με βλέπει αυτός. Αλλά και ο τοίχος πίσω μου είναι καλυμμένος με φυτά, υποτίθεται σαν πινελιά μοντέρνου ντιζάιν στον χώρο. (Βεβαίως, το καμουφλάζ θα είχε περισσότερη επιτυχία μόνο αν τα λουλούδια ήταν κόκκινα σαν τα μαλλιά μου, παρέχοντάς μου δυνατότητα διαφυγής σε ώρα ανάγκης.)

Η πρώτη μου συνάντηση για σήμερα είναι με την Κάθριν,

μία από τις αγαπημένες μου συγγραφείς. Η Κάθριν γράφει βιβλία για το πλέξιμο – με μεγάλες βελόνες αλλά και με βελονάκι. Το αναγνωστικό της κοινό είναι πολύ συγκεκριμένο, όμως αυτό ακριβώς είναι που θέλουμε στις εκδόσεις Butterfingers Press: ανθρώπους που πιάνουν τα χέρια τους. Εξειδικευόμαστε σε βιβλία με κατασκευές που μπορεί κάποιος να φτιάξει μόνος του· μπατίκ, ραπτική, καπέλα φωτιστικού με βελονάκι, έπιπλα από παλιές ξύλινες σκάλες, τέτοια πράγματα.

Μου αρέσει πολύ η δουλειά μου. Αυτός είναι και ο μοναδικός λόγος για τον οποίο εδώ και τριάμισι χρόνια εργαζομαι σαν βοηθός επιμελητή έναντι ενός μισθού που μετά βίας μου επιτρέπει να ζω αξιοπρεπώς (ιδίως σε μια πόλη σαν το Λονδίνο). Όχι ότι έχω προσπαθήσει να βελτιώσω την κατάστασή μου, ψάχνοντας δουλειά σε κάποιον μεγαλύτερο εκδοτικό οίκο για παράδειγμα. Η Γκέρτυ λέει ότι μου λείπει η φιλοδοξία, αλλά έχει άδικο. Είναι επιλογή μου να δουλεύω εδώ, οι κατασκευές είναι το αγαπημένο μου αντικείμενο. Από μικρή περνούσα χρόνο διαβάζοντας, ή τροποποιώντας τα παιχνίδια για να τα κάνω όπως ακριβώς τα ήθελα. Έβαφα τα μαλλιά της Μπάρμπι, ή μετέτρεπα ένα παιχνίδι-φορηγό σε κάτι άλλο. Ως ενήλικας, ζω από αυτό που κάποτε ήταν το χόμπι μου.

Καλά... όχι ακριβώς ζω από αυτό... Βγάζω, τέλος πάντων, κάποια χρήματα. Τόσα όσα χρειάζομαι για να πληρώνω τους φόρους.

«Θα δεις, Τίφφου, το πλέξιμο θα γίνει η επόμενη τάση, όπως ήταν προ καιρού τα βιβλία με έτοιμα σχέδια για να χρωματίζεις» λέει η Κάθριν με το που κάθεται στην αίθουσα συναντήσεων – την ωραιότερη που έχουμε στις εκδόσεις. Εξηγώντας μου τα σχέδιά της για το επόμενο βιβλίο, παρατηρώ τα χέρια της. Φοράει πενήντα δαχτυλίδια στο κάθε

χέρι, και ακόμα δεν έχω καταλάβει αν κάποιος από αυτά είναι βέρα ή δαχτυλίδι αρραβώνων (είμαι βέβαιη ότι αν έχει τέτοια, θα είναι σίγουρα πάνω από ένα).

Η Κάθριν είναι εκκεντρική με χαριτωμένο τρόπο. Η κοκκινόξανθη πλεξούδα της πέφτει βαριά πάνω στο ηλιοκαμένο δέρμα της. Λατρεύει να αφηγείται ιστορίες από τη δεκαετία του '60, τότε που έμπαινε παράνομα σε σπίτια και κατουρούσε πάνω στα έπιπλα αγνώστων. Ήταν αληθινή επαναστάτρια κάποτε. Αρνείται να φορέσει σουτιέν, ακόμα και τώρα που τα σουτιέν έχουν γίνει πάρα πολύ βολικά και οι γυναίκες δεν έχουν λόγο να ασχολούνται πια με τέτοια – τώρα αυτά τα έχει αναλάβει η Μπιγιονσέ.

«Ενδιαφέρον ακούγεται» λέω. «Για πες μου λίγο κάτι σχετικά με το κείμενο, ίσως θα μπορούσαμε... να εδώ, σε αυτό το σημείο να προσθέσουμε έναν τίτλο που να περιλαμβάνει τη λέξη *σκεπτόμενος*. Ή μήπως *απερίσκεπτος*;»

Η Κάθριν γελάει, και το γέλιο κάνει το σώμα της να φεύγει προς τα πίσω. «Αχ, Τίφφου μου, η δουλειά σου είναι τόσο βαρετή». Μου χτυπάει το χέρι με τρυφερότητα και πιάνει την τσάντα της. «Όταν δεις τον Μάρτιν» λέει. «πες του ότι θα κάνω αυτό το ημερήσιο σεμινάριο στην κρουαζιέρα μόνο εάν μου εξασφαλίσει μια λαμπερή νεαρή βοηθό».

Βγάζω έναν αναστεναγμό, γιατί καταλαβαίνω πού το πάει. Η Κάθριν θέλει πάλι να με σύρει μαζί της σε κάποια βλακώδη εκδήλωση. Στα σεμινάρια αυτά χρειάζεται ένα μοντέλο πάνω στο οποίο δείχνεις πώς μετράς όταν σχεδιάζεις ένα ρούχο. Κάποτε είχα κάνει το μοιραίο λάθος να προσφερθώ γι' αυτή τη δουλειά όταν δεν έβρισκε κανέναν άλλο. Τώρα, πάλι τα ίδια. Το τμήμα επικοινωνίας, που κλείνει αυτές τις εκδηλώσεις, άρχισε πλέον να με θεωρεί δεδομένη.

«Είναι πολύ μακριά Κάθριν, δε θα έρθω μαζί σου».

«Μα είναι δωρεάν! Άλλοι θα πλήρωναν του κόσμου τα λεφτά για κάτι τέτοιο, Τίφφου!»

«Θα είσαι στο πλοίο μόνο για όσο διαρκεί ο γύρος του νησιού Γουάιτ» της υπενθυμίζω. «Ο Μάρτιν με έχει ήδη ενημερώσει σχετικά. Επίσης, αυτό γίνεται Σαββατοκύριακο, και εγώ δε δουλεύω τα Σαββατοκύριακα».

«Μα δεν είναι δουλειά» επιμένει η Κάθριν, μαζεύοντας τις σημειώσεις της και τοποθετώντας τις μέσα στην τσάντα τσαπατσούλικα. «Είναι ένα υπέροχο σαββατιάτικο ταξίδι στη θάλασσα με μια φίλη σου. Μ' εμένα» τονίζει. «Είμαστε φίλες, έτσι δεν είναι;»

«Είμαι επιμελήτρια των κειμένων σου» λέω καθώς την ξεπροβοδίζω από την αίθουσα συναντήσεων.

«Σκέψου το, Τίφφου» λέει ενώ απομακρύνεται. Με την άκρη του ματιού της βλέπει τον Μάρτιν που την κοιτάζει πάνω από τους εκτυπωτές. «Δε θα το κάνω, Μάρτιν αγόρι μου, εκτός εάν είναι κι εκείνη! Σ' εκείνη πρέπει να μιλήσεις!»

Και μετά εξαφανίστηκε, αφήνοντας πίσω της τις βρόμικες γυάλινες πόρτες να τρεμοπαίζουν μέχρι να κλείσουν εντελώς.

Ο Μάρτιν στρέφεται προς το μέρος μου. «Τι ωραία παπούτσια!» λέει με κολακευτικό ύφος. Πραγματικά δεν αντέχεται αυτός ο τύπος. Με ενοχλεί ο τρόπος που λέει τα πάντα. Όπως το «ας το κάνουμε πράξη» που λέει συχνά στις συναντήσεις, χτυπώντας ρυθμικά τα δάχτυλά του για να τραβήξει την προσοχή της Ρούμπι που, ενώ είναι η υπεύθυνη μάρκετινγκ, της φέρεται λες και είναι η προσωπική του γραμματέας. Είναι μόλις είκοσι τριών ετών, όμως το έχει βάλει σκοπό να καπελώσει τους πάντες. Για να πετύχει τον στόχο του, κάνει τα πάντα, προσπαθεί ακόμα και να μεγαλοδείχνει ή να πιάνει κουβέντα στον διευθυντή μας

σχετικά με το γκολφ, επιστρατεύοντας την πιο γλοιώδη φωνή του.

Πάντως έχει δίκιο για τα παπούτσια, είναι όντως τέλεια! Είναι ένα ζευγάρι μοβ Dr. Martens με λουλουδάκια, που για να τα ζωγραφίσω έφαγα όλο το Σάββατο. Η δημιουργικότητά μου έχει πιάσει ταβάνι από τότε που με άφησε ο Τζάστιν. «Σ' ευχαριστώ, Μάρτιν» λέω, ευχόμενη να μη μου ξαναμιλήσει κανείς.

«Η Λίλα είπε ότι φάχνεις συγκάτοικο» λέει ο Μάρτιν.

Οχ... δεν ξέρω πού το πάει. Δεν έχω καλό προαίσθημα.

«Εγώ και η Χάνα» –μια τύπισσα από το τμήμα μάρκετινγκ που κοροϊδεύει διαρκώς το στιλ μου– «έχουμε ένα κενό δωμάτιο στο σπίτι μας. Μπορεί να το είδες στο facebook, αλλά σκέφτηκα να σ' το πω, ξέρεις, προσωπικά. Έχει ένα μονό κρεβάτι, αλλά πιστεύω ότι θα σε βολέψει για λίγο. Η Χάνα κι εγώ αποφασίσαμε να σου το προτείνουμε, και μάλιστα σε φιλική τιμή, πεντακόσιες λίρες τον μήνα, συμπεριλαμβανομένων και των λογαριασμών».

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου» λέω. «Αλλά έχω βρει ήδη κάποιο χώρο». Δηλαδή σχεδόν έχω βρει. Περίπου. Θεέ μου, τι θα κάνω αν δεν τα βρω με τη νέα μου συγκάτοικο; Θα πρέπει να μείνω στον Μάρτιν και τη Χάνα; Δηλαδή, πόσο χειρότερο μπορεί να γίνει; Ήδη περνάω όλες μου τις εργάσιμες μέρες και ώρες μαζί τους και πραγματικά έχω μπουχτίσει. Έπειτα... δεν είμαι σίγουρη. Δεν ξέρω αν κάνω καλά που φεύγω από το σπίτι του Τζάστιν. Το να με κυνηγάει ο Μάρτιν για την πληρωμή του ενοικίου και να με βλέπει κάθε πρωί να τρώω δημητριακά με λερωμένες πιτζάμες Adventure Time είναι μακράν χειρότερο από το να είμαι υποχρεωμένη στον Τζάστιν.

«Α, εντάξει τότε. Μάλλον πρέπει να βρούμε κάποιον άλλο». Η έκφραση του Μάρτιν αλλάζει, με κοιτάζει πο-

νηρά και λέει με ψευτοένοχο ύφος: «Θα μπορούσες να με ευχαριστήσεις... πηγαίνοντας με την Κάθριν σε αυτό το—»
«Όχι».

Ξεφυσάει εκνευρισμένος. «Για όνομα του Θεού, Τίφφου! Είναι δωρεάν κρουαζιέρα! Δε σου τυχαίνει κάθε μέρα!»

Έχω πάει σε αμέτρητες κρουαζιέρες με τον τότε υπέροχο, τώρα πια πρώην φίλο μου. Πηγαίναμε από νησί σε νησί στην Καραϊβική και μας έλουζε ο εκτυφλωτικός εξωτικός ήλιος. Εξερευνούσαμε τη στεριά και επιστρέφαμε στο καράβι για να κάνουμε απίστευτο σεξ στο στενό κρεβάτι της καμπίνας. Τρώγαμε του σκασμού από τους πλούσιους μπουφές και μετά αράζαμε στο κατάστρωμα κοιτάζοντας τους γλάρους να πετούν και μιλώντας με τις ώρες για το μέλλον και τα παιδιά που θα κάναμε.

«Έχω μπουχτίσει με τις κρουαζιέρες» λέω, βάζοντας ταυτόχρονα το χέρι μου πάνω στο ακουστικό του τηλεφώνου. «Και τώρα, με συγχωρείς, πρέπει να κάνω ένα τηλεφώνημα».

Λίον

Καθώς η γιατρός Πάτελ γράφει φάρμακα για τη Χόλλυ (ένα μικρό κορίτσι που πάσχει από λευχαιμία) χτυπάει το τηλέφωνο. Κακή στιγμή. Πολύ κακή. Στη γιατρό Πάτελ δεν αρέσει να τη διακόπτουν και μου το υπενθυμίζει με ένα άγριο βλέμμα. Δεν της περνάει από το μυαλό, φαίνεται, ότι η βάρδια μου έχει τελειώσει και θα έπρεπε ήδη να είμαι στο σπίτι μου. Ωστόσο, είμαι ακόμα εδώ, εξυπηρετώντας ασθενείς και ανικανοποίητους γιατρούς, όπως εκείνη.

Κλείνω το τηλέφωνο τη στιγμή που χτυπάει. Σημειώνω στο μυαλό μου να ακούσω το ηχητικό μήνυμα αργότερα και να αλλάξω τον ήχο κλήσης, να βρω κάτι πιο αξιοπρεπές (ο ήχος Jive είναι μάλλον υπέρ το δέον πρόσχαρος για την κλινική. Όχι ότι η φανκ μουσική δεν έχει θέση στη ζωή των ασθενών, απλώς δεν είναι πάντα κατάλληλη).

Χόλλυ: Γιατί δεν απάντησες; Δεν είναι αγενές; Κι αν ήταν η φίλη σου με τα κοντά μαλλιά;

Γιατρός Πάτελ: Αγένεια είναι να ακούγεται το κινητό σου την ώρα της επίσκεψης στους ασθενείς. Το παράξενο, βέβαια, είναι το ποιος τηλεφωνεί τέτοια ώρα.

Με κοιτάζει με τρόπο ενοχλημένο και ευχάριστο ταυτόχρονα.

Γιατρός Πάτελ: Μάλλον θα έχεις προσέξει ότι ο Λίον δε μιλάει και πολύ, Χόλλυ.

Σκύβει προς το μέρος της Χόλλυ συνωμοτικά.

Γιατρός Πάτελ: Ένας από τους γραμματείς έχει μια θεωρία: λέει ότι ο Λίον έχει συγκεκριμένο αριθμό λέξεων που χρησιμοποιεί σε κάθε βάρδια. Έτσι, όταν φτάνει κάποια συγκεκριμένη ώρα της ημέρας οι λέξεις του έχουν τελειώσει.

Απαξιώ να απαντήσω.

Τώρα που αναφέραμε τη φίλη μου με τα κοντά μαλλιά, δεν έχω πει στην Κέυ για το θέμα του δωματίου ακόμα. Δεν είχα τον χρόνο. Επίσης, αποφεύγω όσο μπορώ τον σίγουρο καβγά. Όμως πρέπει οπωσδήποτε να της τηλεφωνήσω αργότερα και να της το πω.

Η βραδιά απόψε πέρασε σχετικά καλά. Ο πόνος του κυρίου Πράιор μειώθηκε αρκετά, τόσο ώστε να μπορεί να μου εκμυστηρευτεί πως όταν ήταν στον πόλεμο είχε ερωτευτεί έναν άντρα. Έναν μελαχρινό γόη με το όνομα Τζόννου Γουάιτ. Ωραίος, με καλοσχηματισμένο πιγούνι και λαμπερά μάτια, θύμιζε σταρ του Χόλλυγουντ. Έζησαν ένα θυελλώδες ερωτικό καλοκαίρι και μετά χώρισαν. Ο Τζόννου Γουάιτ νοσηλεύτηκε για μετατραυματικό σοκ, το λεγόμενο «σύνδρομο της οβίδας». Δεν ξαναείδαν ο ένας τον άλλο. Θα μπορούσαν να είχαν μπλέξει άσχημα εκείνη την εποχή, καθώς η ομοφυλοφιλία ήταν ζήτημα στον στρατό.

Ήμουν πτώμα, και χρειάζομαι επειγόντως έναν καφέ. Όμως έμεινα λίγο με τον κύριο Πράιор μετά το τέλος της βάρδιας. Δεν τον επισκέπτεται ποτέ κανείς, οπότε διψάει για συζήτηση όταν βρίσκει την ευκαιρία. Στο τέλος της κουβέντας μού χάρισε άλλο ένα κασκόλ – το δέκατο τέταρτο που μου δίνει. Είναι πολύ δύσκολο να αρνηθώ. Είναι μάλιστα εντυπωσιακό ότι τα πλέκει τόσο γρήγορα, που αναρωτιέμαι τι στο καλό χρειάζόταν η βιομηχανική επανάσταση. Είναι σίγουρα γρηγορότερος από μηχανήμα.

Άκουσα το ηχητικό μήνυμα στον τηλεφωνητή τρώγοντας ένα μπολ με αμφιβόλου φρεσκάδας ξαναζεσταμένο κινέζικο και βλέποντας υπνωτισμένος επεισόδια *Master Chef* της προηγούμενης εβδομάδας.

Μήνυμα στον τηλεφωνητή: Καλησπέρα, Λ. Τούμεϋ εκεί; Γαμώτο... Μάλλον δεν μπορείς να απαντήσεις – πάντα το κάνω αυτό στα ηχητικά μηνύματα... Οκεί, ε... απλώς θα θεωρήσω ότι είσαι το άτομο της αγγελίας. Ονομάζομαι Τίφφου Μουρ και τηλεφωνώ σχετικά με την αγγελία για το διαμέρισμα. Άκου... οι φίλοι μου νομίζουν ότι είναι παράξενο που θα μοιραζόμαστε το ίδιο κρεβάτι, παρόλο που θα είναι σε διαφορετικές ώρες της ημέρας, αλλά εμένα δε με πειράζει αφού δεν πειράζει ούτε εσένα... Και, για να είμαι ειλικρινής, θα έκανα οτιδήποτε για ένα διαμέρισμα στο κέντρο του Λονδίνου. Μπορώ να μετακομίσω άμεσα. [Παύση] Ω Θεέ μου, δε θα το έκανα αυτό... Δεν είμαι... Όχι, Μάρτιν, όχι τώρα, δε βλέπεις ότι είμαι στο τηλέφωνο;

Ποιος είναι ο Μάρτιν; Κάποιο παιδάκι; Άραγε αυτή η κυριούλα με προφορά από το Έσσεξ να θέλει να φέρει ένα παιδί στο διαμέρισμά μου;

Συνέχεια του τηλεφωνητή: Συγγνώμη, ήταν ένας συνάδελφός μου, θέλει να πάω σε μια κρουαζιέρα με μια μεσήλικη μουρλή κυρία και να δείξουμε σε συνταξιούχους πώς πλέκουμε σωστά.

Δεν ήταν η εξήγηση που θα περίμενα. Καλύτερη οπωσδήποτε από την εκδοχή του παιδιού, αλλά εγείρει πολλά ερωτήματα.

Συνεχίζει το μήνυμα: Άκου, απλώς τηλεφώνησέ μου ή στείλε μου μήνυμα αν το δωμάτιο είναι ακόμα διαθέσιμο. Είμαι πολύ τακτική, δε θα σε ενοχλώ, και πάντα μαγειρεύω

παραπάνω ποσότητα για βραδινό... οπότε, αν σου αρέσει το σπιτικό φαγητό, μπορώ να σου αφήνω για να τρως.

Μου υπαγορεύει τον αριθμό του τηλεφώνου της. Τον σημειώνω βιαστικά.

Ακούγεται πολύ ενοχλητικός τύπος. Και είναι γυναίκα, πράγμα που μάλλον θα κάνει έξαλλη την Κέυ. Όμως δεν είναι ότι έχω και πολλές επιλογές, μόνο δύο υποψήφιοι έχουν τηλεφωνήσει. Ο ένας με ρώτησε αν έχω πρόβλημα με τους σκαντζόχοιρους-κατοικίδια (απάντηση: κανένα απολύτως, αρκεί να μη μένουν στο σπίτι μου), και ο άλλος ήταν προφανώς έμπορος ναρκωτικών (δεν εκφέρω κρίση, αλλά μου προσέφερε ναρκωτικά ήδη από το πρώτο τηλεφώνημα). Χρειάζομαι 350 λίρες παραπάνω τον μήνα εάν πρέπει να εξακολουθήσω να πληρώνω τον Σαλ χωρίς τη βοήθεια της Κέυ. Αυτό είναι το μόνο εφικτό σχέδιο. Επίσης, δεν πρόκειται ποτέ να βλέπω τη νέα συγκάτοικο. Θα βρίσκομαι στο σπίτι όταν εκείνη θα λείπει.

Της στέλνω μήνυμα.

Γεια σου, Τίφφυ. Σ' ευχαριστώ για το μήνυμα. Θα ήθελα πολύ να συναντηθούμε και να μιλήσουμε σχετικά με το διαμέρισμα. Πώς σου φαίνεται το Σάββατο το πρωί; Τα λέμε, Λίον Τούμεϋ.

Εντάξει, αυτό είναι ένα μήνυμα κανονικού ανθρώπου. Προσπαθώ να αντισταθώ στον πειρασμό να ρωτήσω τον Μάρτιν σχετικά με το πλάνο της κρουαζιέρας, παρόλο που έχω μεγάλη περιέργεια.

Απαντάει σχεδόν άμεσα.

Γεια! Μια χαρά ακούγεται. Στις 10 το πρωί στο διαμέρισμα, λοιπόν; x

Ας το κάνουμε εννιά, αλλιώς θα με πάρει ο ύπνος! Τα λέμε τότε. Η διεύθυνση είναι στην αγγελία. Γεια χαρά, Λίον.

Να το λοιπόν. Έγινε. Εύκολο. 350 λίρες τον μήνα στην τσέπη. Τώρα πρέπει να το πω στην Κέυ.